

et godt forsøg på at give de mennesker et incitament til at rejse hjem.

Kl. 15.45

For os er det meget, meget vigtigt, at opkvalificeringsperioden i Danmark og i hjemlandet ikke er to forskellige ting, men at det er et forløb, der hænger fuldstændig sammen, og som skulle kunne give mulighed for, at hjemrejsen for den pågældende, der har underskrevet sådan en kontrakt med Danmark, af hjemlandet vil blive betragtet som en frivillig hjemrejse. Det er det, vi tror og håber på.

Så vil vi gerne understrege, at al den ufrugtbare snak, der har været om, hvorvidt det her skulle gælde en ganske bestemt befolkningsgruppe blandt flygtninge eller det skulle gælde alle, ikke har haft meget med realiteterne at gøre. For sagen er jo den, at realiteterne er, at vi altid har objektive kriterier for, hvordan vi behandler asylansøgere, men i det øjeblik vi kommer til hjemsendelsesspørgsmålet, hvor der skal forhandles med hjemlandet, så er man jo nødt til at forhandle med land efter land.

Og derfor er det blevet sådan – som Dansk Folkeparti hele tiden har peget på at det nødvendigvis måtte være – i lovforslaget, at vi begynder med Irak, og hvis det viser sig at være en succes, udvider vi det til andre områder, hvor der er afviste asylansøgere. Selvfølgelig – det er den eneste måde, det her kan laves på.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi takker ordføreren, og navnlig for, at han var til stede, da debatten startede.

Der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Den første er hr. Morten Østergaard, derefter er det hr. Simon Emil Ammitzbøll, og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti er meget optaget af at få sendt de afviste irakiske asylansøgere hjem til det land, der ifølge Forsvarets Efterretningstjeneste er i en tilstand af borgerkrig. Det ved alle, og hr. Jesper Langballe er jo altid klar i mælet her.

Det, der er spørgsmålet, er: Er det rimeligt, at man har et sådant hastværk, at det, man overlader til folkestyret, som man normalt påstår at stå vagt om, er en behandling, der skal vare fra i dag til næste fredag, i en sag, der rummer enorme menneskelige konsekvenser for nogle folk,

som er meget omdiskuterede, og som optager både offentligheden og vælgerne; at man så vil haste dette igennem, efter at man i øvrigt har taget sig god tid til at forhandle det bag lukkede døre? Man kan ikke engang tillade en høringsfrist på mere end 5 dage, og høringssvarene er oversendt i dag, hvor vi har første behandling. Er det ikke et helt urimeligt hastværk, selv om man – som hr. Jesper Langballe og Dansk Folkeparti er – er optaget af at få de irakiske flygtninge sendt hjem til det land, der er i borgerkrig?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det er dog alligevel utroligt, når man tænker på, hvordan der råbes højt om – og med rette, synes jeg – at vi her taler om folk, hvoraf nogle har været i en flygtningelejr, som overhovedet ikke er beregnet til det, i 5, 6, 7, 8, 9 år. Og så får vi pludselig at vide, at vi har for meget hastværk. Mon der egentlig ikke kunne have været brug for lidt mere hastværk i det her spørgsmål?

Vi synes, det er på tide, at der sker noget, og vi synes ikke, det kan gå hurtigt nok. Men vi beklager, at forhandlingerne har været så vanskelige, at man må sige, at det *er* for kort tid. Altså generelt, principielt er jeg fuldstændig enig med hr. Morten Østergaard i, at det *er* for kort tid, både til høring og til spørgsmål og svar, og vi er indstillede på at være med til at give oppositionen de bedst mulige betingelser under de forhåndenværende omstændigheder.

Men vi tager ikke forslaget af bordet og venter med det til næste folketingssamling, ikke på noget vilkår. Det her er mennesker, der skal hjælpes, og så kan man ikke bare vente til næste gang.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Ja, man er jo næsten rørt til tårer over den omsorg, der strømmer ud fra hr. Jesper Langballe over for de mennesker, som vi nu igennem år i dette Folketing forgæves har banket på regeringens og Dansk Folkepartis dør for, for at få dem til at gøre noget for.

Nu har Dansk Folkeparti så bidt sig fast i bordet, er modvilligt gået med til at lave en eller anden form for aftale, som jeg tror der vil være en almindelig skepsis mod i oppositionen i dag, og så vil man ikke engang – ikke engang – tillade en bare nogenlunde anstændig behandling i Folketinget, ikke engang tillade, at de mange mennesker udeomkring, der interesserer sig for det,